

Sto ognjev in sto dvomov se je prelivalo v prsih doktorja Čandra. „Ali me še ljubi? Ta hip so morda solze v nje očeh: ali niso le solze nad ljubeznijo, davno mrtvo in pokopano brez upa v dan vstajenja?“

Nehote je segel pod mizo do njene roke, ki je zdaj počivala na krilu; prijel jo je v svojo, in držeč jo v obeh dlaneh, je vprašal s toplim, tihotihim glasom:

„Blanka, duša! Še je večer, še niso dogoreli lampijoni; še se raduje Jernej Cepuder, tvoj mož; a kdo ve, kaj prinese jutrišnji dan! Blanka: ali hočeš, da nocoj ustvariva lepoto? Hoti: zakaj težko je umirati z neizpolnjenimi sanjami v srcu . . .“

Slišno se mu je dvigalo dihanje, ko je čakal odgovora. Gospa Blanka pa se je bila pomirila ter je odgovorila s svojo rahlo govorigo:

„Ura še ni prišla: prej moram dokončati svojo izpoved, zakaj tudi jaz sem grešila . . . In če je odpuščanje, ustvariva lepoto: z lažjo je ni! Poiščite me čez čas; zdaj se vrnite k družbi, da se ne začudijo . . .“

Njuni pogledi so si segli v roke; in videla sta drug drugega, da imata vse svetlo in vse rosno v očeh.

(Dalje prihodnjič.)

Jesenska.

Vranov trop sred polja strada,
lovski rog zveni po gaju —
Zopet velo listje pada,
zopet leto je pri kraju.

Odcvetele so cvetice,
davno so se posušile,
pomožile se device,
fante nas so zapustile.

Pa je trta dozorela,
srcu dala je opore — —
Dobro voljo, dobro voljo
kdo nam vzeti more?

Milan Pugelj.

